

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCXVIII. ad annum MCLXXIX.

Parisiis, 1644

Vita Et Epistolae Lvcii Papae II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15588

VITA ET EPISTOLÆ
LVCII PAPÆ II.

ANNO
CHRISTI
1144.

Lucius pa-
pa quis &
qualis.

Quando
creatus.

Quid pas-
sus.

LVCIUS, cui Gerardi nomen fuerat, patre Alberto ciue Bononiense ex Caccianimica familia genitus, vir pro mansuetudine & humilitate sua, iudicio Ottonis Frisingensis, officio sacerdotali dignus, ex cardinale tituli sanctæ Crucis in Ierusalem factus est pontifex anno Domini 1144. tempore Conradi imperatoris. De quo ex Vaticano codice ista Baronius: Hic fuit ex prouincia Æmilia, patria Bononiensis, ex patre Viseo. Hic assumptus est a domino papa Honorio in titulo sanctæ Crucis, & creatus Romanæ ecclesiæ bibliothecarius, suamque ecclesiam sicut bonus pastor, tam in ædificiis quam in possessionibus multum ac plurimum augmentauit, & diuitem de pauperima fecit. Fabrica autem ipsius ecclesiæ a summo vsque deorsum in melius reformata, & claustrum cum omnibus officinis de nouo ædificauit, & conuentum ibidem canonicorum regularium, Deo auctore, constituit. Hunc autem præclarum virum pro scientia & vitæ suæ meritis papa Innocentius post mortem Haimerici cancellarii arctius sibi astrinxit, & cancellarium apostolicæ sedis constituit, atque in obitu suo tamquam præcipuo & digniori ecclesiæ membro bona ecclesiæ commisit. Hic tamquam vir prudens & fortis, habito cum ecclesiæ fidelibus consilio, senatores, qui contra prohibitionem prædecessoris sui papæ Innocentii Capitolium conscendere, senatum abiurare coegit. Quas cum Rogerio Siciliae rege belli inducias inierit, indicat eius epistola quam ad Petrum Cluniacensem scripsit. Grauem a ciuibus persecutionem passus, ait Frisingensis lib. 7. cap. 31. humiles ad regem Conradum, tam suam oppressionem continentes, quam de incolumitate & prosperitate eius Deo gratias agentes, ipsumque ad patrocinium Romanæ ecclesiæ inuitantes literas mittit. Et paulo postquam recitasset fragmentum commemoratæ epistolæ, ait: De die in diem animam iusti affligere non timuerunt. Ipse autem quotidianis cruciatibus ac tædio vitæ affectus, infra anni spacium pontificatus

fui, diem obiit, quinto Kalendas Martii, cum sedisset menses undecim, dies vero quatuordecim. In codice Vaticano, qui inscribitur de priuilegiis Romanæ ecclesiæ, inter res gestas Lucii, ait Baronius, de occasione obitus eius asseritur, ipsum cum Romanos ad noua studia concitatos a Capitolio depellere conaretur, incerto lapidis ictu percussum, inde ægrotasse, & ex hac vita migrasse. Huius pontificis tempore Alphonfus Portugalliæ dux pietatis ergo suum ducatum constituit Romanæ ecclesiæ vectigalem, annuo censu vnciarum auri quatuor: ita Innocentius III. epistola 100. lib. 1. epistolarum. Atque ita Romanis Romanæ ecclesiæ rebellantibus & aduersantibus principes longe positi eandem venerantes illi sese sponte subiiciunt. Huius pontificis diebus, scribit Otto Frisingensis de gestis Friderici lib. 1. cap. 27. & 28. Arnoldus, alias Arnaldus, quidam religionis habitum habens, sed eum minime, vt ex doctrina eius patuit, seruans, ex ecclesiastici honoris inuidia urbem Romam ingreditur, ac senatoriam dignitatem equestremque ordinem renouare ad instar antiquorum volens, totam pene Urbem ac præcipue populum aduersus pontificem suum concitauit, eaque de re literas, quas idem Otto loco supradicto refert, ad Conradum imperatorem dederunt. Sectatores huius Arnaldi Arnaldistæ dicuntur hæretici; quibus ex Romanis, iisque obscurioribus, pauci dumtaxat adhæserunt, & nominantur Romani Arnaldistæ. Horum machinationibus, auctore & consultore Arnaldo, acciderunt quæ ex Ottone Frisingensi in vita Eugenii III. narrantur infra.

EPISTOLA I.

LVCII PAPÆ II.

AD PETRVM CLVNACENSEM ABBATEM.

De sua ægritudine, & treuga cum rege Siciliæ inita.

Lucius episcopus seruus seruorum Dei dilecto filio Petro Cluniacensi abbati salutem & apostolicam benedictionem.

DILECTIONIS tuæ literas debita benignitate suscepimus, & petitiones tuas, quæ nobis & fratribus nostris rationabiles visæ sunt, libenter admisimus. De statu vero

nostro te sollicitum cognoscentes, scire te volumus, quia omnipotens Dominus sua nos gratia visitauit, castigans castigauit, sed morti non tradidit. Per ipsius misericordiam conualescimus, & pristinam sanitatem in breui nos recepturos speramus. Ad colloquium regis Siciliae condescendimus; & quia ad honorem Dei & ecclesiae suae firmam pacem cum eo facere non potuimus, instanti tamen ipsius violentia nos cogente, treugam cum eo composuimus. Placet autem nobis, ut, sicut literis tuis significasti, tredecim de fratribus tuis, quam citius poteris ad nos transmittas: quia nos, Domino auxiliante, eos honeste recipere, & ad honorem Dei & Cluniacensis ecclesiae collocare curabimus. Sanctam congregationem vestram pro nobis orantem gratia diuina custodiat, & ab omnibus peccatis absoluat. Datum Laterani decimo Kalendas Octobris.

EPISTOLA II.
LVCII PAPÆ II.
AD REGEM CONRADVM.

De sua oppressione: & ipsum ad patrocinium ecclesiae Romanæ inuitat.

Lucius episcopus seruus seruorum Dei carissimo filio Conrado Romanorum regi illustri salutem & apostolicam benedictionem.

Jacob. 1.

OMNE datum optimum, &c. Populus enim Romanus nullas infaniae suae metas ponere volens, senatoribus, quos ante instituerat, patricium adiiciunt, atque ad hanc dignitatem Iordanem Petri Leonis filium eligentes, omnes ei tamquam principi subiiciuntur. Et infra: Deinde pontificem suum adeunt, ac omnia regalia eius, tam in Vrbe quam extra posita, ad ius patricii sui reposcunt; eumque more antiquorum sacerdotum de decimis tantum & oblationibus sustentari oportere dicentes, de die in diem animam iusti affigere non timuerunt.

EPISTOLA III.
LVCII PAPÆ II.
AD RAYMVNDVM TOLETANVM.

De primatu Toletanæ ecclesiæ.

EXTAT tom. 14. Conciliorum pag. 385. in notis ad Decretum regis Gundemari.

VITA ET EPISTOLÆ
EVGENII PAPÆ III.

ANNO
CHRISTI
1145.

EVGENIVS natione Pisanus, vir religione ac sanctitate conspicuus, creatus est pontifex anno Domini 1145, tempore Conradi imperatoris. Hic, inquit Otto Frisingensis lib. 7. cap. 31. in principio dignitatis susceptæ, eo quod, auctore Arnaldo, populus ad tradenda Vrbi regalia, sicut antecessores suos, ita ipsum sollicitare vellet, cum episcopis & cardinalibus Vrbe cedit, ac proxima dominica in monasterio Farfensi, consecratione pontificali, ob persecutionis immanitatem morem murans, sublimatur. Ad hunc papam Eugenium venerabilis Bernardus abbas Claraualensis librum de consideratione sui quatuor distinctiõibus ordinatum conscripsit, in quo perfectæ vitæ ac subtilissimi ingenii perspicuitatem evidentissime demonstravit. Nam idem apostolicus, prius Bernardus dictus, & primum vicedominus Pisanus, ac demum in Claraualle, omnibus mundanis pro Christo spretis, eiusdem venerabilis Bernardi abbatis discipulus effectus, ac ab eo postmodum monasterio beati Anastasii, Cisterciensis ordinis, in vrbe Roma prælatus, summus pontifex, vt prælibauimus, constituitur. Inde post consecrationem, furorem populi Romani declinans, ad munita loca se transtulit: postque Viterbium veniens, ibi per aliquod tempus moram fecit. At Romanus populus cum patricio suo Iordane in furorem versus, præfecturæ dignitatem abolentes, omnes principes ac nobiles ex ciuibus ad subiectionem patricii compellunt: & non solum quorundam illustrium

Eugenius
qualis &
quando pa-
pa factus.

Romani ha-
benas pon-
tificis excu-
tiunt.